

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 15/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť PANAREMA družstvo, Dolné Saliby 1001, zastúpeného Mgr. Šimonom Bokom, advokátom a konateľom spoločnosti B. K. F. advokátska kancelária, v. o. s., Zelinárska 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf/55/2012 z 13. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PANAREMA družstvo o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2013 doručená sťažnosť Panarema družstvo (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 2 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 12

ods. 2 ústavy, základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf/55/2012 z 13. augusta 2013 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ (jeho právny predchodca) ako mandant uzavrel mandátnu zmluvu s mandatárom (fyzickou osobou – podnikateľom), v ktorej sa tento zaviazal, že *„pre sťažovateľa bude na jeho účet vykonávať všetky úkony súvisiace s obchodným vedením sťažovateľa“*, a za tieto činnosti sa sťažovateľ zaviazal platiť mandatárovi odplatu v sume 40 000 Sk mesačne bez DPH.

Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky Banská Bystrica (ďalej aj „daňové riaditeľstvo“) č. j. I/227/17797-71319/2010/992906-r z 11. júna 2010 bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Galanta (ďalej len „správca dane“) č. j. 615/230/40618/09/Galo z 2. februára 2009, ktorým správca dane vyrubil sťažovateľovi dodatočným platobným výmerom rozdiel dane z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2001 v sume 2 416,91 €. Podľa odôvodnenia dodatočného platobného výmeru bola odplata *„mandatárovi zo strany sťažovateľa neoprávnene vyplatená ako príjem zo živnosti a nie ako príjem zo závislej činnosti“*.

Sťažovateľ podal 7. septembra 2009 proti predmetnému rozhodnutiu daňového riaditeľstva (ďalej aj „žalovaný“) na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 S 62/2010 z 28. júna 2012 zrušil rozhodnutia žalovaného a správcu dane. Následne najvyšší súd namietaným rozsudkom rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti poukazuje na to, že *„mandátnu zmluvu na výkon obchodného vedenia mohol uzavrieť aj s podnikateľom - právnickou osobou“* a najvyšší súd

potvrdením rozhodnutí daňového riaditeľstva a správcu dane, ktoré vec nesprávne právne posúdili „odňal sťažovateľovi právo uzavrieť zmluvu podľa Obchodného zákonníka i napriek tomu, že právny poriadok SR uzavretie takejto zmluvy nezakazuje. Najvyšší súd svojím rozhodnutím tak znemožnil uzavrieť rovnocennú zmluvu s podnikateľom – právnickou osobou, alebo podnikateľom fyzickou osobou“, a tak porušil základné právo sťažovateľa garantované v čl. 12 ods. 2 ústavy a tiež jeho základné právo slobodne podnikáť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy.

Najvyšší súd „neoprávnene posúdil vzťah medzi sťažovateľom a mandatárom ako vzťah vykazujúci znaky závislosti protiprávne zasiahol do zmluvnej slobody sťažovateľa“, čím porušil aj jeho „právo garantované v čl. 2 ods. 3 ústavy“.

Okrem toho sťažovateľ namieta, že najvyšší súd mu nedal odpoveď na jeho námietky uvedené v žalobe podanej krajskému súdu, že najvyšší súd rozhodol v obdobných veciach inak, ako to bolo v danom prípade (ide o rozsudky sp. zn. 3 Sžf/80/2008 z 23. apríla 2009 a sp. zn. 5 Sžf/36/2009 z 23. februára 2010), čím bolo porušené jeho „právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie“, a pochybil aj v tom, že „nepresne, nesprávne a izolovane“ použil nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 69/03 z 31. augusta 2004, ktorým odôvodnil svoje rozhodnutie.

Podľa sťažovateľa „najvyšší súd pri posudzovaní právnych vzťahov medzi sťažovateľom a mandatárom neopodstatnene, v neprimeranej miere kládol dôraz na splnomocnenie a rozsahom širšieho splnomocnenia spätne vykladal a nesprávne rozširoval aj rozsah mandátnej zmluvy... Najvyšší súd tým, že posudzoval právne vzťahy medzi sťažovateľom a mandatárom vo väčšom rozsahu, ako bolo nevyhnutné, potrebné a spravodlivé, nekonal v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v spojitosti s § 2 OSP a tak porušil právo sťažovateľa, aby Najvyšší súd konal v rozsahu a spôsobom, ktorý je ustanovený zákonom a aby konal tak, že nedôjde k porušovaniu práv a právom chránených záujmov sťažovateľa a aby sa práva nezneužívali na jeho úkor...“

Sťažovateľ... zastáva názor, že v prípade mandátára nešlo o neoprávnené podnikanie, a že mohol s mandatárom uzavrieť platnú mandátnu zmluvu podľa Obchodného zákonníka.

Sťažovateľ zastáva názor, že zo strany Najvyššieho súdu SR došlo k porušeniu jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 142 ods. 3 Ústavy SR.

Sťažovateľ nebol upovedomený pred rozhodovaním vo veci, kto je jeho sudcom. Sťažovateľ, hoci bol súdu známy, nebol upovedomený o vyhlásení rozsudku. Podľa sťažovateľa na splnenie jeho práva na verejné vyhlásenie rozsudku nestačí len zverejnenie na tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR <http://www.nsud.sk>.

... súd má voči účastníkom konania aktívne konať a splniť si svoju povinnosť informovať účastníka konania o verejnom vyhlásení rozsudku formou predvolania. Len tak bude zabezpečené právo účastníka na verejné prejednanie veci a na spravodlivé súdne konanie. Len tak si súd môže splniť svoju povinnosť voči účastníkom konania, okruh ktorých je mu známy.

Sťažovateľ zastáva názor, že k porušeniu jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 142 ods. 3 Ústavy SR došlo aj tým, že nebol upovedomený o tom, kto je jeho zákonným sudcom, resp. senátom, od samotného pridelenia veci príslušnému senátu.“

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa PANAREMA družstvo zodpovedajúce čl. 2 ods. 2 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu... spis. zn. 5Sžf/55/2012 zo dňa 15. 08. 2013 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa PANAREMA družstvo podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu... spis. zn. 5Sžf/55/2012 zo dňa 15. 08. 2013 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa PANAREMA družstvo podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu... spis. zn. 5 Sžf/55/2012 zo dňa 15. 08. 2013 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa PANAREMA družstvo podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR porušené rozsudkom Najvyššieho súdu... spis. zn. 5 Sžf/55/2012 zo dňa 15. 08. 2013 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa PANAREMA družstvo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj právo garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Najvyššieho súdu... spis. zn. 5 Sžf/55/2012 zo dňa 15. 08. 2013 porušené bolo.

Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu... spis. zn. 5 Sžf/55/2012 zo dňa 15. 08. 2013 a vec vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd... je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľovi PANAREMA družstvo v sume 331,13 EUR... na účet právneho zástupcu sťažovateľa a to do 3 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05, III. ÚS 28/2011).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 12 ods. 2 ústavy a základného práva sťažovateľa na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf/55/2012 z 13. augusta 2013.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani posudzovať skutkové závery, ku ktorým všeobecný súd dospel. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom ako dvoch samostatných, na sebe nezávislých zložiek súdnej moci nie je založený na princípe podriadenosti a nadriadenosti. Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, zatiaľ

čo všeobecné súdy sú nezávislé súdne orgány ochrany zákonnosti. Ústavný súd nemá právomoc preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, a to nielen ich výrokovú časť, ale ani odôvodnenie rozhodnutia. Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (porovnaj čl. 142 ods. 1, čl. 124 a čl. 127 ods. 1 ústavy) vyplýva, že preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí predovšetkým do právomoci všeobecných súdov.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Z obsahu sťažovateľovej argumentácie prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že napáda skutkové a právne závery najvyššieho súdu obsiahnuté v namietanom rozsudku najvyššieho súdu, ktorý je podľa sťažovateľa neodôvodnený.

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je zjavne neopodstatnená. Z odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu na strane 5 až strane 12 vyplýva, že sťažovateľ mal uzatvorenú mandátnu zmluvu podľa § 566 Obchodného zákonníka s daňovníkom Ing. M. P... a jej predmetom „*bolo vykonávanie úkonov súvisiacich s*

obchodným vedením Poľnohospodárskeho družstva Dolné Saliby za odplatu vo výške 40.000,00 Sk mesačne bez DPH“ .

Najvyšší súd v namietanom rozsudku konštatoval, že v mandátnej zmluve bol Ing. M. P. (bez označenia jeho obchodného mena) splnomocnený „na zastupovanie Poľnohospodárskeho družstva Dolné Saliby“, a bolo zrejmé „ z obsahu mandátnej zmluvy, plnomocenstva ako aj dokazovania vykonaného v daňovom konaní najmä z obsahu zápisnice o miestnom zisťovaní (vypočutím Ing. E. B., splnomocnenej osoby na zastupovanie družstva) z 15. mája 2009 a 19. februára 2010, z písomných odpovedí Ing. M. P. z 10. mája 2010, z obsahu pripojených dokladov včítane Stanov Poľnohospodárskeho družstva Dolné Saliby z r. 1992 a ich zmien a doplnkov z r. 2006 a z pripojených zápisníc z členských schôdzí osobitne zápisnice z 18. decembra 2007... že Ing. M. P. de facto vykonával činnosť predsedu družstva a že pri výkone svojej činnosti bol povinný sa riadiť záujmami mandanta, vykonať činnosti podľa jeho pokynov a o vykonanej činnosti musel 1 x mesačne písomne informovať mandanta. Na základe toho... pri výkone svojej činnosti, ako je obchodné vedenie družstva a kontrola činnosti družstva, priamo podliehal predstavenstvu družstva, ktoré podľa § 243 ods. 1 Obchodného zákonníka riadi činnosť družstva a rozhoduje o všetkých záležitostiach družstva, ako konštatoval aj správca dane i žalovaný vo v žalobou napadnutých rozhodnutiach.

Činnosť Ing. M. P., i keď bola vykonávaná na základe mandátnej zmluvy, nesporne vykazovala znaky závislosti na mandantovi ako aj sústavnosti, o čom svedčí osobitne predovšetkým obsah plnomocenstva, ako aj faktická činnosť Ing. P. a tiež nemožno nebrať do úvahy skutočnosť, že živnostenský list mu na ním vykonávanú činnosť pre žalobcu v zásade ani nedával oprávnenie. Ing. M. P. svoju činnosť pre družstvo teda nevykonával a ani nemohol vykonávať ako živnostník tak, ako to má na mysli § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 2 živnostenského zákona.“

Ústavný súd po preskúmaní všetkých okolností danej veci a právnych záverov najvyššieho súdu a námietok sťažovateľa uvedených v sťažnosti konštatuje, že najvyšší súd uviedol jasné a zrozumiteľne dôvody, pre ktoré zmenil napadnuté rozhodnutie krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje,

nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným, už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť proti namietanému rozsudku najvyššieho súdu je zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), a preto ju ústavný súd v tejto časti odmietol už po jej predbežnom prerokovaní.

2. Obdobne je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená aj v tej časti, v ktorej namieta, že malo byť porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že „*nebol upovedomený pred rozhodovaním vo veci, kto je jeho sudcom*“, resp. „*nebol upovedomený o vyhlásení rozsudku*“.

Konanie v sťažovateľovej veci totiž možno charakterizovať ako prieskumné konanie, v ktorom sa uplatňuje kasačný princíp. Súdy v týchto veciach zásadne dokazovanie nevykonávajú a obmedzujú sa na posúdenie súladu postupov a rozhodnutí správnych orgánov so zákonom. Tým, že najvyšší súd ako odvolací súd nevykonával dokazovanie, nebolo potrebné ani nariaďovať pojednávanie.

Zároveň podľa § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania,

oznami miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Občiansky súdny poriadok neustanovuje odvolaciemu „správnemu“ súdu povinnosť vykonávať dokazovanie a ani nariadovať pojednávanie. Tomu korešponduje aj citovaná právna úprava Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej je úlohou odvolacieho súdu zhodnotiť, či v predmetnej veci je potrebné pojednávanie nariadovať. Ak odvolací súd dospeje k záveru o nepotrebnosti nariadenia pojednávania, potom sa pri napĺňaní požiadavky verejného vyhlasovania rozsudku spravuje § 156 ods. 3 OSP. Postačuje teda, ak miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámi na úradnej tabuli súdu v ustanovenej lehote (obdobne III. ÚS 396/2011, IV. ÚS 239/2012).

Najvyšší súd ako odvolací súd rozhodol v tejto veci v súlade s procesným kódexom (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 a 3 a § 250ja ods. 2 OSP). Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu, ako aj na internetovej stránke súdu www.nsud.sk, čo uviedol najvyšší súd na strane 5 svojho rozhodnutia.

Ústavný súd zobral pritom do úvahy aj rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutie vo veci Ekbatani c. Švédsko z 26. mája 1988). Z predmetnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že konanie, v ktorom sa prerokovávajú výlučne právne otázky, môže vyhovovať požiadavkám čl. 6 dohovoru, aj keď odvolací súd neposkytol účastníkovi konania príležitosť, aby sa mohol pred ním osobne vyjadriť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

3. Ústavný súd obdobne považuje sťažnosť sťažovateľa v tej časti, v ktorej namieta porušenie základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, tiež za zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd je toho názoru, že neexistuje príčinná súvislosť medzi konaním a rozsudkom

najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a namietaný rozsudok najvyššieho súdu nebráni sťažovateľovi v uplatnení uvádzaného základného práva.

4. Nad rámec ústavný súd uvádza, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal aj porušenie svojich základných práv „podľa čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 12 ods. 2 ústavy“, ktoré nie sú ustanoveniami o základných právach a slobodách, a preto sa v tejto súvislosti už osobitne nezaoberal aj otázkou porušenia týchto článkov ústavy, keďže tieto ustanovenia sú spravidla porušené, iba ak je porušené niektoré základné právo alebo sloboda, čo v danom prípade zistené nebolo.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014